

«Mikor komor fedő az ég . . .»

Baudelaire.

Kinn az eső zuhog s a rossz bádogcsatornán
csorog s a hang olyan, mint hű dorombolás.
Zuhogj eső, zuhogj, amíg leved lefolyván
ajtóm elé sötét és sáros árkot ás,

mély árkot, melyben úgy nyughatnak majd a csontok
kihülve és hanyatt az ólmos messzi ég
sátra alatt, miként egy régesrég beomlott
sírban ; mert aki itt kilép, a sírba lép.

Mi várna más reám, ki gyermeteg koromból
örzök csak pár fakó emléket s nincs remény,
mely lelkesít, amint hallgatom, hogy dorombol
kinn a csatorna, és nem vágyom többre én,

mint élni még e pár unott órát s utána
mindegy, mi jön. Szobám fakó falán megül
pár értelmetlen árny. Tűnt kedveimnek árnya
talán, tűnt kedveké, amiknek nem derül

föl napja. Zúgj eső, teperd le mocskos árral
a kert virágait, hiszen haszontalan,
ha nyílnak, zengje túl zajod a tűnt vidám dal
emlékét is, ami már messze, messze van.

Zuhogj eső, zuhogj ! s ti kedves régi könyvek,
legyetek kedvtelen lelkem únt vígasza,
bús lelkemé, amely úgy érzi, túl a könnyed
és lázadó koron már nem lehet szava,

csak mint egy sztoikus, várhatja, míg az ajtó
kinyílik s menni kell, és akkor menni fog
és nem néz vissza és nem sír, amint hanyatló
valójára borúl nyirkosan a titok ;

könyvek, hű társaim, kezem kinyúl felétek,
oly lassan, tétován, mint búcsúzó keze.
Mit mondtok még nekem? Mit adtok, régiségek,
milyen tanácsokat? S ti költők, mily zene

zenghet még versetek strófaiban keményen,
mely fölráz, tenni hajt? Jósoljatok, szavak!
És olvasom: «Az ég madarának, hogy éljen,
ki ad ételt? Mezők virágának ki ad

palástot? Salamon minden pompája semmi
volt egyhez közülük . . .» Ó régi hű igék,
jöjjetek, zengjete, zúgjatok, fölemelni
a balgán csüggedő érdemtelen szívét!

S te szív, te oktalan, kit búra hajt magányod,
szánd gyászod és derülj, végy példát: a madár
tollát ki adja? és csak téged hagyna átkod
vak martalékaul? ha léted bújá fáj?

Nem, lélek, nem hagy el, s ha százszor ennyi volna
a terhed s érdemed fűszálénál kevésb.
Ő megszán s mint anyád, halkan föléd hajolva
fölordja híven a félelmet s szenvedést.

S ahol már semmi sincs, amiben megfogódnál,
amikor veszni kész reménytelen valód,
Ő már-már elbukó léted fölött is ott áll
és minden rosszra kész még írni adni jót.

Kinn az eső zuhog s a rossz csatorna ontja
szürkés levét mohón s az éj jön feketén.
A Könyvre hajtom a fejem és megnyugodva
pihen a lelkem el a Jóság tenyerén.

Szabadrét, 1936 szeptember 26.